

Änglar och Demoner

av Linda Borneskog

Jag arbetar för närvarande som sjuksköterska sedan 10 år tillbaka. Har erfarenhet av många områden inom vården och ska precis byta jobb till okänd adress.

Det bor en djävul inuti mitt huvud. Denna djävul är en elak jävel. Han har gjort bo där inne och särskilt bekvämt för sig i min vänstra hjärnhalva. Han verkar våldsamt bakom ögat, ned över näsryggen, vidare nedför kinden ända till överkäken och så fortsätter han bakåt en bit. Han står därinne och spetsar mig inifrån med sin treudd, om och om och om igen. Han hoppar bungejumpy med mina blodkärl så de vidgar sig och blir kraftiga, och blodet kan med en pulserande kraft passera i en hastighet i nivå med ljusets.

Min skyddsängel som bor på min högra axel gör allt i sin makt för att få den jäveln att flytta. Men idag är det inte lätt att få någon avhyst. Det krävs mycket starka medel. Han har varit en besvärlig inneboende i snart 20 år nu men jag tror han nått sin kulmen det senaste året. Blevit liksom befördrad eller intagit en chefsbefattning. Kanske till och med skaffat en assistent. Jag har under det senaste året försökt med mycket medel att bekämpa denna onda kraft som intagit min kropp, själ och ande och i nuläget har övertaget i kampen med min skyddsängel. Hon, den allsmåttiga som ska skydda mig från demonerna.

Jag är brukare av tre olika mediciner. En medicin tar jag i förebyggande syfte, varje dag. När djävulen får för sig att spänna åt bandet lite som han vackert placerat som en gloria runt mitt huvud, tar jag till en annan tablett. Den stora runda vita som brusar. I detta läget kan det hända att jäveln orkar att fortsätta trakassera mig, och gör därför det hela mera intensivt. Då får jag gå på den lilla rosa tablett som inte på något sätt avskaffar hyresgästen, men gör att han tar en paus ett tag. Under tiden kan han hämta ny kraft inför nästa attack!. Jag har även utfört fysisk aktivitet av olika intensitet som som oftast förvärrar saken. -Akupunktur: svårt att utvärdera! Den kanske hade varit värre och oftare om jag inte fått 12 behandlingar. -Avslappning med symboldrama där jag försöker fokusera på en bild som kommer till mig innanför ögonlocken. Ängeln kämpar på tappert men även den starkaste vacklar ibland. När de yttre kraven och påfrestningarna blir för stora orkar vi inte längre stå emot. Det är liksom håll i rustningen. Vassa klor river sig igenom bubbelplasten som omger mig. Den som ska skydda mig mot dunsar, hårda smällar och oaktsamhet. Det smäller högt när bubblorna spricker!

Klockan 05.30 ringer klockan på morgonen. Har jag sovit gott? Nej, drömt mycket och konstigt, varit vaken sista timmen. Lite stel i nacken och han där i huvudet har vaknat och petar lite med treudden mot skallbenet. Jag sätter mig upp lite för häftigt och det liksom dånar i huvudet, pulserande. Ok, nåt är på gång..... Jag får väcka min lilla dotter för att åka till förskolan. Jag ber henne med en desperat vädjan att samarbeta snällt idag för mamma har ont i huvudet. Det är otroligt att en tvååring faktiskt kan förstå detta om man förklarar tydligt och ber snällt om hjälp. ”Mamma har ont i huvudet” säger hon och klappar mig lite ömt på huvudet. Förmiddagen rullar på som vanligt. Stressad för att hinna i tid till jobbet, kö i trafiken. För sent ute som vanligt, för långsam för ofokuserad. Tankarna dansar rumba. Blir mer och mer hungrig, hinner inte äta, blodsockret är på understa gränsen och det påverkar mig. Plötsligt händer något som sticker håll på bubbelplasten eller till och med skär igenom den! Genom hålen i rustningen som inte hunnit reparerats sedan förra tillslaget, svetsats igen. Någon blir arg, sur, ledsen, sjuk, mår dåligt. Någon kritiserar mig, får mig att känna mig otillräcklig eller att jag inte har presterat 150 % fast jag innerst inne vet att jag alltid presterar 200 %. Skammen lägger sig som ett mörkt moln över mig. Jag skäms! Varför? Vet inte. För att någon annan människa är missnöjd med min prestation eller helt enkelt för att jag har ont i huvudet? Det är skamligt att erkänna att man inte är ”hundra”. Det är skamligt att vara sjuk. Det är skamligt att inte klara pressen. För pressen, den skapar man ju själv! Det är ingen annan som gör. Jag inser redan nu att jag aldrig kommer att hinna att sluta jobbet i tid för att hämta min dotter på förskolan. Skuldkänslorna växer så det knakar för att jag kommer att komma senare än jag brukar. Få hem en trött och ledsen dotter som tydligt visar att jag borde kommit för 20 minuter sedan! Och för vaddå? Jobbet! För att ta hand om andra människor istället för min lilla tjej. Under tiden detta sker samlar sig trupperna i form av stresshormoner som adrenalin, noradrenalin och kortisol bl a i hjärnstammen och gör sig redo för att gå ut i strid. De har laddat länge nu och när Djävulen ger signalen -”Anfall”! Är attacken ett faktum. Det säger smack! i skallen. Stresshormonerna rusar fram i blodbanan. Ådrorna vidgar sig och blir dubbelt så vida så hormonerna snabbt kan rusa fram över slagfältet- min hjärna - ledda av den stolta djävulen.

Min syn försämras snabbt. Jag ser dubbelt, skelar och ingenting åt sidorna. Nu dunkar det inifrån i hela min vänstra hjärnhalva och ansikte. Tankarna går så trögt som om de flyter i sirap. Jag förstår inte längre vad du

säger. Prata inte med mig! Ställ ingen fråga! Förvänta dig inget svar! Var tyst! Släck lyset! Låt mig vara ifred! Jag vill dö!!!! Tänk om jag kunde ta av huvudet och lägga det på is under anfallet. Tänk om någon kunde komma med en spruta och avliva mig nu! Men sen när anfallet är över då vill jag ju leva igen. Då vill jag leka med Duplo, åka pulka, sjunga, hångla, spela gitarr, yoga, simma, älska, se en film! Var är exorcisten när man behöver en som kan driva ut den här demonen?

Klassisk migrän utan aura med spänningshuvudvärk kallas det visst, min sjukdom. Den är genetiskt, biologiskt, kemiskt, psykiskt, fysiskt och socialt betingad. Sjukdomen har gjort mig beroende av min man eftersom vi har ett barn tillsammans. Jag klarar inte alltid av att ta hand om vår dotter och måste förlita mig på att han finns vid min sida när anfallen kommer. Vilket han gör. Jag hoppas innerligt att min dotter inte ärver den här sjukdomen och gör hon det ska jag vara uppmärksam och se till att hon får den bästa hjälpen så snabbt som möjligt. Det syns inte utanpå. Människor tycker bara att man betar sig konstigt och är tjurig och otrevlig. Min förhoppning är att den ska försvinna eller åtminstone dämpas efter klimakteriet. Det har jag hört. Men fram till dess så måste livet gå vidare,
and the bea(s)t goes on!